[Cat/Cast] La independència és la clau per obrir la porta del canvi social

ENDAVANT :: 15/06/2020

La independencia es la clave para abrir la puerta del cambio social

Catala

La gestió de la Covid-19 fa més patent que mai que el règim borbònic del 78, i per extensió les autonomies, són incapaces de posar sobre la taula una sortida social de la crisi epidèmica i la crisi social que se'n deriva.

L'estat s'ha mostrat completament sotmès a la dictadura de l'Ibex 35 i ha fet recaure la factura social sobre les treballadores i la caixa de la seguretat social, mentre es blindaven els interessos empresarials de les grans transnacionals. Mentrestant, el Gobierno ha viscut dels grans anuncis i el patriotisme i, sota la bandera de la "Unidad y lealtad", ha gestat el relat d'uns nous pactes de la Moncloa com a marc de reforçament de l'estat i del règim a l'Espanya postCovid.

Davant d'aquesta dramàtica situació, l'autonomisme només alça la veu per garantir-se la gestió de les engrunes que la piconadora de l'estat capitalista i patriarcal deixa al seu pas. Retorn de competències manllevades per l'estat d'alarma, titularitat per gestionar ajudes com l'ingrés mínim vital o l'acceleració d'un nou repartiment pressupostari són les batalles que lliuren els governs autonòmics dels Països Catalans. Els exemples de les darreres setmanes en són mostres importants: la polèmica del govern Torra amb el contracte amb Ferrovial; el govern Armengol amb el reial decret per engrandir els hotels i la barra lliure a la construcció i el turisme, mentre situen a Mallorca un pla pilot per a l'arribada de turistes, i les vergonyoses declaracions de Mònica Oltra en nom del govern Puig, utilitzant l'*euskera* per reivindicar la gestió de l'ingrés mínim vital. L'autonomisme demostra que és el garant dels interessos de l'estat als Països Catalans. Mentrestant, la pobresa augmenta, les desigualtats creixen, centenars de persones migrants queden desemparades pel racisme institucional i els serveis públics es troben, una vegada més, amb la incapacitat de garantir una vida digna a les classes populars.

Si les estructures de l'estat, i per extensió, de les autonomies i els ajuntaments, han mostrat, ja, que són incapaces de dur a terme les mesures redistributives necessàries, en moments de màxima necessitat social, hem de tenir clar que una expansió d'aquestes estructures i unes propostes polítiques basades en els esquemes del poder espanyol seguiran sense funcionar.

Quina alternativa ens queda?

Assumir que, **sense la superació de les estructures econòmiques i polítiques a les quals ens sotmet el règim del 78, no serem capaces de rompre l'espiral d'empobriment al qual ens condemna el capitalisme patriarcal. Les mesures de xoc**

són urgents i necessàries per aturar el cop a les capes més empobrides de la nostra societat i per obrir escletxes de lluita contra el règim. Però només amb mesures estructurals i la capacitat d'afrontar polítiques de transformació social serem capaces de garantir una vida digna per totes les classes populars.

Cal començar a bastir una alternativa estructurada en 4 eixos:

Subordinar l'economia i la tecnologia a les necessitats de les persones i de la reproducció de la vida. Repartir el treball i la riquesa, garantir treball, sous i condicions laborals dignes. Pensions i prestacions socials per garantir que es tenen totes les necessitats cobertes. Cal avançar en la planificació de l'economia, la reducció dràstica de les càrregues laborals i la sobirania econòmica dels Països Catalans.**Els recursos essencials per al sosteniment de la vida han de ser públics i estar sota control popular**. Ara mateix, l'especulació i l'enriquiment privat amb els serveis essencials és un fet; cal reapropiar-se de tots els serveis públics i sectors essencials. Prohibir els desnonaments i reforçar el parc públic d'habitatge mitjançant l'expropiació de bancs i grans tenidors. Assegurar casa, aigua, gas, electricitat i telecomunicacions a totes les cases a preus socials, i lluitar per tenir una banca pública lliure d'especulació financera i no pagar el deute il·legítim.**La construcció d'una societat feminista**. Aquesta és l'única manera de garantir efectivament una vida digna per a tothom i una societat realment equitativa. Per combatre les desigualtats, cal reconèixer laboralment el treball reproductiu i de cures. Cal eliminar l'escletxa salarial, assegurar casa i condicions laborals i socials dignes a les víctimes de la violència masclista, incloure la formació feminista a totes les etapes de l'educació i a totes les treballadores de serveis públics. Cal lluitar per la igualtat de drets per a totes les persones, oferir serveis públics que garanteixin la cura de les persones per desprivatitzar les cures i reconèixer de forma salarial les tasques reproductives, rompre amb la doble victimització de les dones agredides i posar l'accent en els agressors. **Transformar l'economia per salvar al planeta.** El capitalisme és un sistema que destrueix la terra, contamina els rius i l'aire, per assegurar uns grans beneficis per a una minoria. El repartiment del treball i la riquesa ha d'anar acompanyat de l'establiment d'un model productiu que garanteixi el manteniment dels nostres recursos naturals i d'una economia que posi la vida al centre, la de les persones i la de tots els éssers vius. I lluitar per posar sota control popular la planificació econòmica; només així serem capaces de fer les transformacions necessàries per fer front als reptes ecològics dels Països Catalans i del món sencer.

Aquestes transformacions són necessàries per tal de posar els recursos del nostre país al servei de la seva gent i cobrir les necessitats de les més vulnerables, i hem de tenir clar que no és possible materialitzar-les dins del règim del 78. **El desenvolupament del model autonòmic no condueix a la capacitat de transformar les estructures de poder que dominen la societat, i només és una via morta per canalitzar el descontentament. L'única via transformadora al sud d'Europa del segle XXI és la independència.** La recuperació de la sobirania política i econòmica sobre els recursos de la nostra nació, i ordenar-los de tal manera que l'interès principal sigui garantir una vida digna a tota la població.

La independència segueix essent l'única via per desfer el forrellat del 78 i obrir la porta a la transformació social. Sense independència no hi ha ruptura amb el règim

ni transformació social possible. Aquesta ha de seguir sent l'aposta principal del poble català per construir, als Països Catalans, un nou món.

Castellano

La gestión de la Covid-19 hace más patente que nunca que el régimen borbónico del 78, y por extensión las autonomías, son incapaces de posar sobre la mesa una salida social de la crisis epidémica y la crisis social que se deriva.

El estado se ha mostrado completamente sometido a la dictadura de la Ibex 35 y ha hecho recaer la factura social sobre las trabajadoras y la caja de la seguridad social, mientras se blindaban los intereses empresariales de las grandes transnacionales. Mientras tanto, el Gobierno ha vivido de los grandes anuncios y el patriotismo y, bajo la bandera de la "Unidad y lealtad", ha gestado el relato de unos nuevos pactos de la Moncloa como marco de reforzamiento del estado y del régimen en la España postCovid.

Ante esta dramática situación, el autonomismo solo levanta la voz para garantizarse la gestión de las migajas que la apisonadora del estado capitalista y patriarcal deja a su paso. Retorno de competencias tomadas prestado por el estado de alarma, titularidad para gestionar ayudas como el ingreso mínimo vital o la aceleración de un nuevo reparto presupuestario son las batallas que libran los gobiernos autonómicos de los Países Catalanes. Los ejemplos de las últimas semanas son muestras importantes: la polémica del gobierno Torra con el contrato con Ferrovial; el gobierno Armengol con el real decreto para agrandar los hoteles y la barra libre a la construcción y el turismo, mientras sitúan en Mallorca un plan piloto para la llegada de turistas, y las vergonzosas declaraciones de Mònica Oltra en nombre del gobierno Puig, utilizando el euskera para reivindicar la gestión del ingreso mínimo vital. El autonomismo demuestra que es el garante de los intereses del estado a los Países Catalanes. Mientras tanto, la pobreza aumenta, las desigualdades crecen, centenares de personas migrantes quedan desamparadas por el racismo institucional y los servicios públicos se encuentran, una vez más, con la incapacidad de garantizar una vida digna a las clases populares.

Si las estructuras del estado, y por extensión, de las autonomías y los ayuntamientos, han mostrado, ya, que son incapaces de llevar a cabo las medidas redistributivas necesarias, en momentos de máxima necesidad social, tenemos que tener claro que una expansión de estas estructuras y unas propuestas políticas basadas en los esquemas del poder español seguirán sin funcionar.

Qué alternativa nos queda?

Asumir que, sin la superación de las estructuras económicas y políticas a las cuales nos somete el régimen del 78, no seremos capaces de roturar la espiral de empobrecimiento al cual nos condena el capitalismo patriarcal. Las medidas de choque son urgentes y necesarias para parar el golpe a las capas más empobrecidas de nuestra sociedad y para abrir rendijas de lucha contra el régimen. Pero solo con medidas estructurales y la capacidad de afrontar políticas de transformación social seremos capaces de garantizar una vida digna por todas las clases populares.

Hay que empezar a construir una alternativa estructurada en 4 ejes:

Subordinar la economía y la tecnología a las necesidades de las personas y de la reproducción de la vida. Repartir el trabajo y la riqueza, garantizar trabajo, sueldos y condiciones laborales dignas. Pensiones y prestaciones sociales para garantizar que se tienen todas las necesidades cubiertas. Hay que avanzar en la planificación de la economía, la reducción drástica de las cargas laborales y la soberanía económica de los Países Catalans.

Los recursos esenciales para el sostenimiento de la vida tienen que ser públicos y estar bajo control popular. Ahora mismo, la especulación y el enriquecimiento privado con los servicios esenciales es un hecho; hay que reapropiarse de todos los servicios públicos y sectores esenciales. Prohibir los desahucios y reforzar el parque público de vivienda mediante la expropiación de bancos y grandes tenedores. Asegurar casa, agua, gas, electricidad y telecomunicaciones en todas las casas a precios sociales, y luchar para tener una banca pública libre de especulación financiera y no pagar la deuda ilegítima.

La construcción de una sociedad feminista. Esta es la única manera de garantizar efectivamente una vida digna para todo el mundo y una sociedad realmente equitativa. Para combatir las desigualdades, hay que reconocer laboralmente el trabajo reproductivo y de curas. Hay que eliminar la rendija salarial, asegurar casa y condiciones laborales y sociales dignas a las víctimas de la violencia machista, incluir la formación feminista en todas las etapas de la educación y a todas las trabajadoras de servicios públicos. Hay que luchar por la igualdad de derechos para todas las personas, ofrecer servicios públicos que garanticen la cura de las personas por desprivatitzar las curas y reconocer de forma salarial las tareas reproductivas, roturar con la doble victimización de las mujeres agredidas y hacer hincapié en los agresores. Transformar la economía para salvar en el planeta. El capitalismo es un sistema que destruye la tierra, contamina los ríos y el aire, para asegurar unos grandes beneficios para una minoría. El reparto del trabajo y la riqueza tiene que ir acompañado del establecimiento de un modelo productivo que garantice el mantenimiento de nuestros recursos naturales y de una economía que pose la vida en el centro, la de las personas y la de todos los seres vivos. Y luchar para posar bajo control popular la planificación económica; solo así seremos capaces de hacer las transformaciones necesarias para hacer frente a los retos ecológicos de los Países Catalanes y del mundo entero.

Estas transformaciones son necesarias para posar los recursos de nuestro país al servicio de su gente y cubrir las necesidades de las más vulnerables, y tenemos que tener claro que no es posible materializarlas dentro del régimen del 78.

El desarrollo del modelo autonómico no conduce a la capacidad de transformar las estructuras de poder que dominan la sociedad, y solo es una vía muerta para canalizar el descontento. La única vía transformadora en el sur de Europa del siglo XXI es la independencia. La recuperación de la soberanía política y económica sobre los recursos de nuestra nación, y ordenarlos de tal manera que el interés principal sea garantizar una vida digna en toda la población.

La independencia sigue siendo la única vía para deshacer el cerrojo del 78 y abrir la puerta

a la transformación social.

Sin independencia no hay ruptura con el régimen ni transformación social posible.

Esta tiene que seguir siendo la apuesta principal del pueblo catalán para construir, a los Países Catalanes, un nuevo mundo.

---

https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-la-independencia-es